

Arrest

nr. 148 384 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DELTOUR en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 23 januari 1988 te Madani, Soedan. U bent etnisch Gibte en koptisch-orthodox christene. Nadat u uw studies secundair onderwijs beëindigde, vatte u studies secretariaat en office management aan, aan het college voor pilootstudies te Bahri [Noord-Khartoum]. In het jaar 2004 leerde u uw huidige echtgenoot kennen, in een kerk te Bahri [Noord-Khartoum]. Nadat u in het huwelijk stapte op 6 februari 2005, stopte u uw studies en werd u huisvrouw. U beviel van een dochter – (A.) – op 19 oktober 2006, en van een zoon – (Ab.) – op 10 februari 2009. Uw echtgenoot werd in de loop van de maand juni 2011 gearresteerd door de Soedanese veiligheidsdiensten en vastgehouden gedurende een maand. Na zijn vrijlating had uw echtgenoot schrik, en jullie vroegen internationale paspoorten voor u, zowel als voor uw echtgenoot, die jullie afgeleverd werden in de loop van de maand augustus 2011. Via een vriend van uw echtgenoot, die iemand kende die in de Griekse ambassade werkzaam was,

bekwamen jullie toeristenvisa om naar Griekenland te reizen. Eind september 2011 reisde u samen met uw echtgenoot en kinderen, via de internationale luchthaven te Khartoem, op eigen paspoort legaal naar Griekenland. Jullie planden initieel om daar asiel aan te vragen, maar er werd jullie verteld dat jullie beter naar het Verenigd Koninkrijk zouden gaan. Jullie namen daarop een vlucht van Griekenland naar België, waar jullie aankwamen op 3 oktober 2011. U vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 4 oktober 2011. Nadat jullie in een opvangcentrum te Brussel werden ondergebracht, contacteerde uw echtgenoot zijn familie in Soedan om hen mee te delen dat jullie goed waren aangekomen. Zijn broer vertelde hem daarop dat zijn vader gearresteerd werd door veiligheidsagenten, en hij pas zou vrijgelaten worden als uw echtgenoot zichzelf zou komen aangeven. Uw echtgenoot zat in met zijn vaders gezondheid, en hij besloot, samen met u en jullie kinderen, naar Soedan terug te keren. U ging derhalve niet in op de uitnodiging tot gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag. Uw schoonbroer boekte jullie vliegtuigtickets om, en jullie reisden naar Soedan terug in de loop van de maand oktober 2011. Wanneer jullie aankwamen op de luchthaven van Khartoem, werden jullie opgehaald door uw vader. Jullie sliepen die nacht in het huis van uw ouders, en uw echtgenoot ging de dag nadien naar zijn opnamestudio, die hij opnieuw opende. Hij werd daar opgepakt door veiligheidsagenten en meegenomen. Na 21 dagen werd hij opnieuw vrijgelaten. Op 15 december 2012 verdween uw echtgenoot en u wist niet waar hij was. U zag uw echtgenoot pas terug op 20 oktober 2013, en u vernam toen dat hij de hele tijd gevangen was gehouden. Wanneer uw echtgenoot in juni 2014 opnieuw opgepakt werd door veiligheidsagenten, voor ondervraging, had uw echtgenoot schrik en sprak hij over deze zaken met zijn broer, die hem aanraade Soedan opnieuw te verlaten. Uw schoonbroer regelde jullie vertrek met smokkelaars. U werd door een zekere (H.), samen met uw echtgenoot en kinderen, naar Port Sudan gebracht, waar jullie aan boord gingen van een schip, waarmee u en uw gezin Soedan verlieten op 11 augustus 2014. Na drie dagen kwamen jullie aan op een plek langs het Suezkanaal. Daar wisselden jullie van schip, dat jullie na 18 dagen in Antwerpen bracht – op 2 september 2014. U vroeg diezelfde dag, samen met uw echtgenoot, een tweede keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U steunt uw asielaanvraag volledig op de asielaanvraag van uw echtgenoot, met wie u samen Soedan verliet (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U werd zelf nooit van iets beschuldigd door de Soedanese veiligheidsdiensten, en verklaarde dat u, afgezien van de problemen die uw echtgenoot kende, een simpel leven leidde dat u voornamelijk thuis doorbracht (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U beweerde tijdens het gehoor zelf geen andere problemen te hebben gehad met de Soedanese autoriteiten, en u gaf aan dat u en uw echtgenoot Soedan hebben verlaten omwille van de beweerde problemen van uw echtgenoot met de Soedanese veiligheidsdiensten. Uw echtgenoot bracht in zijn asielaanvraag dezelfde beweerde problemen in Soedan naar voren (zie dossiernummer CGVS 11/22558/Z). In de uiteindelijke beslissing aangaande de asielaanvraag van uw echtgenoot, werden deze door u eveneens aangehaalde problemen ruim besproken. In het kader van de door uw echtgenoot ingediende asielaanvraag werd echter een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt :

" Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de door u geopperde terugkeer naar Soedan, in oktober 2011, en uw tweede – illegaal – vertrek uit Soedan in augustus 2014, niet weten te overtuigen.

U vroeg, samen met uw echtgenote en twee kinderen, een eerste keer asiel aan bij de **Belgische asielinstanties op 4 oktober 2011**, nadat u Soedan, samen met uw echtgenote en kinderen, een eerste keer verliet eind september 2011 (zie dossier eerste asielaanvraag 11/22558 in administratief dossier, en gehoorverslag CGVS, p. 5 en 15). U verklaarde Soedan toen legaal verlaten te hebben per vliegtuig, met een geldig internationaal paspoort, voorzien van een toeristenvisum voor Griekenland (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Jullie reisden naar Griekenland, waar jullie verbleven gedurende een viertal dagen, en reisden nadien verder per vliegtuig naar België, waar jullie aankwamen op 3 oktober 2011 (zie dossier eerste asielaanvraag 11/22558 in administratief dossier, en gehoorverslag CGVS p. 16). U verklaarde dat jullie die eerste keer Soedan verlieten, nadat u problemen kende met de Soedanese veiligheidsdiensten in juni 2011. U legde uit dat u, te Khartoem, een opnamestudio had voor video- en audiomateriaal, u op 15 juni 2011 opgepakt werd door personen van de veiligheidsdiensten, u ondervraagd, vaak geslagen en gefolterd werd, en u ervan beschuldigd werd dat u pleitte voor de afscheiding van Zuid-Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 23). Nadat u een week vastgehouden werd, zo legde u verder uit, werd u opnieuw vrijgelaten onder de voorwaarde

dat u niet langer christelijke liederen zou opnemen, en dat u zich wekelijks zou komen aanbieden bij de veiligheidsdiensten, om er verslag uit te brengen van het werk dat u deed in uw opnamestudio. U verklaarde verder dat u nadien bang was, en u meende dat, als de veiligheidsdiensten eenmaal hun aandacht op je vestigen, ze je niet langer met rust laten – hetgeen u ertoe deed besluiten dat u best het land zou verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.23). **U, alsook uw echtgenote, verkreeg een internationaal reispaspoort in de loop van de maand augustus 2011** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Een vriend van u kende iemand die in de Griekse ambassade werkte, via dewelke u en uw vrouw een toeristenvisum om naar Griekenland te reizen, verkregen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15 en 23). **Gevraagd of u, wanneer u Soedan een eerste keer verliet eind september 2011, enige problemen kende in de luchthaven van Khartoum, antwoordde u ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). **U, ter bevestiging, gevraagd of u toen enige problemen kende bij de immigratiecontrole in de luchthaven van Khartoum, waar de reispaspoorten gecontroleerd worden, antwoordde u toen geen problemen ondervonden te hebben** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U voegde eraan toe dat ze [de veiligheidsagenten] wilden dat u wekelijks naar hen kwam, en u bang was omdat, als de veiligheidsagenten hun aandacht op je vestigen, ze je niet in vrede laten. U gevraagd of het u was toegestaan om Soedan toen te verlaten, in september 2011, antwoordde u – opmerkelijk genoeg, gegeven bovenstaande verklaringen – bevestigend. **Gevraagd of dat dan geen probleem was, gezien uw verklaring dat u zich wekelijks moest aanbieden bij de veiligheidsdiensten, bevestigde u dat dat geen probleem was, en voegde u er bizar genoeg aan toe dat ze u maar niet in vrede lieten, u bang was, u veel cliënten verloor, en u gecontroleerd werd. Het dient echter opgemerkt dat deze verklaringen – namelijk, enerzijds, dat u niet in vrede gelaten werd, u gecontroleerd werd, en u zich wekelijks moest aanbieden bij de veiligheidsdiensten nadat u gedurende een week vastgehouden, geslagen en gefolterd werd, en, anderzijds, dat het u toegestaan was Soedan te verlaten, en dat geen probleem was – maar weinig coherent genoemd kunnen worden. Immers, indien de veiligheidsdiensten u niet met rust lieten, en van u eisten dat u zich wekelijks bij hen kwam aanbieden, is het wel erg onwaarschijnlijk dat ze er geen erg in zouden zien dat u het land verlaat. Dat u, samen met uw vrouw en kinderen, zonder enige problemen een internationaal reispaspoort verkreeg in de maand augustus 2011, en zonder enige problemen Soedan legaal kon verlaten via de internationale luchthaven te Khartoem in september 2011, is dan ook uiterst opmerkelijk, gegeven uw verklaringen dat u gevisieerd werd door de veiligheidsdiensten en u er wekelijks verslag moest uitbrengen, nadat u gedurende een week vastgehouden, geslagen en gefolterd werd.** U nogmaals ter bevestiging gevraagd of u dan, gegeven deze verklaringen, Soedan wel mocht verlaten, antwoordde u, ontwijkend, dat u met ‘controleren’ bedoelt dat u wekelijks verslag moest komen uitbrengen bij de veiligheidsdiensten. **Gevraagd waarom u, nadat u een eerste keer asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), niet kwam opdagen bij het gehoor aldaar, verklaarde u dat, wanneer u naar uw broer in Soedan telefoneerde, hij u vertelde dat uw vader gearresteerd werd, en ze hem pas zouden vrijlaten indien u zichzelf zou aangeven** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U voegde eraan toe dat u dus wel moést terugkeren. **Gevraagd of u dan niet bang was om terug te keren, antwoordde u dat u vertrokken was omdat u bang was, maar dat u niets misdaan had, en u derhalve besloot terug te keren wanneer u vernam dat ze uw vader vasthielden.** **Gevraagd wanneer uw vader gearresteerd werd, antwoordde u dat dat gebeurde wanneer u hier [te België] was bij uw eerste asielaanvraag** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). **Opnieuw gevraagd wanneer dat dan was, op welke dag, antwoordde u ontwijkend dat, wanneer u ze [uw familie] telefoneerde in oktober, om te zeggen dat u goed aankwam, u verrast was te horen dat uw vader gearresteerd werd.** **Gevraagd of u dan niet weet wanneer uw vader gearresteerd werd – hetgeen de reden vormde voor uw terugkeer naar Soedan in oktober 2011 – verklaarde u het niet te weten.** **Gevraagd waarom uw vader gearresteerd werd, verklaarde u dat uw vader gearresteerd werd omdat ze wisten dat u er niet meer was, daar u geen verslag meer kwam uitbrengen, en ze wilden dat u zichzelf zou komen aangeven.** **Gevraagd wanneer precies u naar Soedan terugkeerde in oktober 2011, antwoordde u het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U gevraagd hoe het komt dat u zoiets niet meer weet, verklaarde u dat het al lang geleden is, het misschien de negende of de twaalfde was, en u enkel met uw vader inzat. **Gevraagd wat er dan gebeurde, wanneer u naar Soedan terugkeerde, verklaarde u dat u samen met uw vrouw en kinderen naar de ouders van uw echtgenote ging, en daar de nacht doorbracht. De volgende ochtend opende u opnieuw uw opnamestudio, en rond de middag, na vijf à zes uren, kwamen ze [de veiligheidsagenten] naar de studio, en namen u mee.** **Gevraagd waarom u zich na aankomst in Soedan niet meteen ging aangeven, in plaats van gewoon uw studio te openen de dag nadien, vroeg u zich af bij wie u zich zou moeten aangeven** (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U herinnerd aan uw verklaringen dat u, voor uw eerste vertrek uit Soedan, zich wekelijks ging aanbieden bij de veiligheidsdiensten, en gevraagd waarom u niet gewoon daarheen kon gaan, opdat uw vader vrijgelaten zou worden (de reden waarom u, nadat u een eerste keer asiel vroeg, alsnog naar Soedan terugkeerde), antwoordde u – weinig overtuigend – dat u wel verwachtte dat

ze u zouden komen zoeken. U opnieuw gewezen op de vaststelling dat u net terugkeerde opdat uw vader vrijgelaten zou worden, en opnieuw gevraagd waarom u zich dan niet meteen ging aanbieden, opdat uw vader bevrijd zou kunnen worden, antwoordde u dat de veiligheidsdiensten geen vast kantoor hebben, en u verwachtte dat, eens u de studio opnieuw zou openen, ze u wel zouden komen zoeken. **Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen maar weinig aannemelijk bevonden worden. Immers, u verklaarde, samen met uw vrouw en kinderen, Soedan uit schrik voor vervolging verlaten te hebben en via Griekenland naar België te zijn gereisd waar u om internationale bescherming vroeg; maar naar Soedan te zijn moeten terugkeren omdat uw vader vastgehouden werd opdat u zichzelf zou komen aangeven – maar wanneer u dan terug bent in Soedan, gaat u eerst bij uw schoonouders overnachten, om de volgende ochtend gewoon uw winkel opnieuw te openen, waar de veiligheidsdiensten u pas 5 à 6 uur later zouden gearresteerd hebben. Het is geenszins onredelijk te verwachten dat, indien u werkelijk naar Soedan terugkeerde in oktober 2011 omdat u inzat met uw vader, en u niet wou dat hij vastgehouden werd, u zich eerder en spontaan zou pogen aan te geven, zodat uw vader zou kunnen vrijkomen.** Gevraagd hoe het dan eigenlijk komt dat u niet meteen opgepakt werd bij aankomst – legaal, met eigen paspoort – in de luchthaven te Khartoum, antwoordde u, geenszins overtuigend, dat ze niet wisten dat u in het buitenland zat. Gevraagd of uw paspoort dan niet geseind stond, antwoordde u ontkennend. **Opnieuw dient gewezen op de frappante discrepantie tussen enerzijds de door u geopperde vervolgingsfeiten – waarbij u gedurende een week vastgehouden, geslagen en gefolterd werd, waarbij u zich wekelijks moest aanbieden bij de veiligheidsdiensten om er verslag uit te brengen, en waarbij uw vader vastgehouden werd opdat u zich zou komen aanbieden – en anderzijds de probleemloze manier waarop u internationale paspoorten voor u en uw vrouw kon aanvragen, en zonder enig probleem, legaal, Soedan binnen en buiten kon reizen. Gegeven de ernst van de door u geopperde vervolgingsfeiten, weten deze verklaringen dan ook niet te overtuigen, en wordt er verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvragen, afgelegde verklaringen.** Gevraagd of, wanneer u in oktober 2011 naar Soedan terugkeerde, u er niet aan dacht om uw vrouw en kinderen in België te laten, gezien zij mogelijks ook detentie riskeerden in geval van terugkeer naar Soedan, antwoordde u **dat u toen niet het gevoel had dat het een groot risico zou zijn**, en voegde u er aan toe dat het voor uw kinderen sowieso geen probleem zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U erop gewezen dat de veiligheid van uw vrouw en kinderen toch ook op het spel stond, en gevraagd waarom u uw gezin terug meenam naar Soedan, gezien uw vader reeds werd gearresteerd om u te raken, antwoordde u, weinig verhelderend, dat het uw probleem was en niet dat van uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). **Gevraagd of u dan niet vreesde dat uw vrouw en kinderen mogelijks hetzelfde zouden kunnen overkomen als uw vader**, antwoordde u dat, als ze u willen raken, ze u, en niet uw familie zullen raken. U gewezen op de vaststelling dat **het feit dat ze uw vader arresteerden, toch aantoonde dat ze er niet voor terugdeinzen aan uw familieleden te raken**, en gevraagd of u dan geen schrik had dat uw vrouw en kinderen iets gelijkaardigs konden meemaken na terugkeer, **antwoordde u –de vaststelling waarmee u geconfronteerd werd volledig ontwijkend – dat het probleem bij u was, en niet bij uw familie.** **Opnieuw dient gewezen op de frappante discrepantie tussen enerzijds de door u geopperde vervolgingsfeiten voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan in september 2011 en de detentie van uw vader, louter en alleen omdat u zichzelf zou komen aangeven, en anderzijds uw verklaringen dat u ‘niet het gevoel had dat het een groot risico zou zijn’, het niet het probleem was van uw vrouw en kinderen, en uw ontwijkende antwoorden wanneer u gevraagd werd waarom u dat meende, gezien ze wel uw vader arresteerden.**

Afgezien van de hierboven gemaakte vaststellingen – die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan in september 2011, en de door u geopperde detentie van uw vader, en eigen arrestatie in oktober 2011 nadat u naar Soedan teruggekeerd zou zijn – dient opgemerkt dat er ook ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw verklaringen überhaupt naar Soedan te zijn teruggekeerd in oktober 2011, om in augustus 2014 op illegale wijze, opnieuw het land te ontvluchten.

Zoals hierboven reeds aangegeven, **weet u niet meer wanneer precies u, samen met uw vrouw en kinderen, naar Soedan zou zijn teruggekeerd** (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Uw paspoort, alsook die van uw echtgenote, zouden na terugkeer naar Soedan in oktober 2011 door de veiligheidsdiensten zijn afgenomen, dus deze kunt u evenmin neerleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd hoe en waar u toen de vliegtuigtickets kocht, om vanuit België terug te keren naar Soedan, verklaarde u dat jullie initieel een retourticket Soedan - Griekenland hadden gekocht, en uw broer dat veranderde in een vliegtuigticket van Brussel naar Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of u nog vliegtuigtickets heeft van die vlucht, en of u enige bewijzen kunt aanleveren voor uw terugkeer naar Soedan in oktober 2011, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u daaraan niet

dacht. Gevraagd hoe uw broer de door hem gekochte vliegtuigtickets aan u overmaakte, en gevraagd of hij deze naar u mailde, antwoordde u dat hij u enkel het serienummer gaf (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of u dan niet enige elektronische documenten betreffende uw vliegtuigtickets heeft, dan wel enige documenten of papieren, die aantonen dat u die vlucht genomen zou hebben, dan wel geboekt, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat u niets heeft om dat te bewijzen (– afgezien van uw rijbewijs en andere documenten – hieronder verder besproken - die uw aanwezigheid in Soedan zouden aantonen, na uw terugkeer). **Het dient opgemerkt dat het geenszins geloofwaardig is dat u geen enkel document zou kunnen neerleggen – elektronisch, dan wel fysiek – die een rechtstreeks bewijs zouden vormen van de door u, uw vrouw en kinderen, genomen vlucht van Brussel, via Caïro, naar Khartoem. De onaannemelijkheid van het onvermogen uwentwege om de door u geopperde terugkeer naar Soedan met objectieve elementen te staven, wordt voorts nog versterkt door de uiterst vage verklaringen die u aflegde met betrekking tot het door u geopperde illegale vertrek uit Soedan in augustus 2014, en de frappante onwetendheid die uit deze verklaringen naar voren komt.** U verklaarde dat uw broer (R.) deze reis regelde met smokkelaars, maar u heeft er geen enkel idee van wie dezen zouden zijn, noch hoe uw broer dezen kende, u weet evenmin hoeveel er betaald werd voor de reis van u, uw echtgenote en uw kinderen, noch weet u welke naam het schip droeg waarmee u van Soedan naar het Suezkanaal reisde, noch weet u of de chauffeur die jullie van Khartoum naar Port Sudan bracht, een smokkelaar was, dan wel enkel een chauffeur, noch weet u wie de mensen waren in het huis te Port Sudan, waar jullie een 2 à 3 uren verbleven, alvorens jullie aan boord gingen van het schip (zie gehoorverslag CGVS, p. 12, 13 en 14). U weet enkel dat jullie, na drie dagen onderweg, van schip moesten wisselen op een plek waar u ‘Suezkanaal’ hoorde, en dat jullie uiteindelijk te Antwerpen aankwamen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) – toevallig genoeg in het land waar u eerder reeds eens asiel aanvraagde. **Bovenstaande verklaringen betreffende het door u geopperde illegale vertrek uit Soedan in augustus 2014, zijn dermate vaag, en de eruit naar voren komende onwetendheid is dermate weinig aannemelijk, dat er geenszins geloof aan gehecht kan worden.**

Voorts dient opgemerkt dat – afgezien van de hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het door u geopperde illegaal vertrek uit Soedan met behulp van smokkelaars, na uw terugkeer naar Soedan in de maand oktober 2011 – uw verklaringen met betrekking tot de door u geopperde vervolgingsfeiten, waarvan u te Soedan het slachtoffer geweest zou zijn, van een danig vage aard zijn, en van een danige onwetendheid en onaannemelijkheid getuigen, dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze verklaringen.

Wat betreft de door u geopperde valse beschuldigingen die u ten laste zouden zijn gelegd – bij uw arrestatie en detentie in juni 2011, alsook bij de detentie na de door u geopperde terugkeer naar Soedan, in oktober 2011 – namelijk dat u de afscheiding van Zuid-Soedan ondersteunde en bepleitte, u uw opnamestudio gebruikte als geheime bijeenkomstplaats voor zuiderlingen, en u tijdens uw verblijf in Europa samengewerkt zou hebben met buitenlandse organisaties (zie gehoorverslag CGVS, p. 23 en 30), dient het volgende opgemerkt. Gevraagd welke ‘zuiderlingen’ dan heimelijk in uw studio zouden samenkomen, en of dit dan een bepaalde beweging was, verklaarde u dat ze doelden op zuiderlingen die behoren tot de evangelische kerk [wiens liedjes u opnam in uw studio], en die de afscheiding van het zuiden [van Soedan] bepleitten (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 30). **Gevraagd welk soort bijeenkomsten u dan zogenaamd zou hebben georganiseerd, antwoordde u dat u ook niet weet wat ze bedoelden.** Gevraagd of u wat meer uitleg kunt geven betreffende de beschuldiging dat u de separatisten uit het zuiden zou ondersteunen, antwoordde u dat ze u ervan beschuldigden dat u propaganda opnam, ter ondersteuning van de afscheiding van het zuiden (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). U verklaarde voorts dat deze beschuldigingen onjuist waren. **Gevraagd waarom het überhaupt een probleem zou zijn geweest, indien u wel uw steun had uitgedrukt voor de onafhankelijkheid van het zuiden, gezien het toch al lang beslist was dat Zuid-Soedan onafhankelijk zou worden,** antwoordde u weinig verhelderend dat er een referendum was. U uitgelegd dat er in het algemeen vredesakkoord van 2005 reeds besloten werd tot het houden van een referendum betreffende de vraag of Zuid-Soedan onafhankelijk dient te zijn, dit referendum ook gehouden werd in januari 2011, en er beslist werd tot de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan – dat zijn onafhankelijkheid officieel verwierf op 9 juli 2011 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – en u gevraagd waarom de veiligheidsagenten u daar dan van zouden beschuldigen en zich daarmee bezighouden, antwoordde u ontwijkend en vaagweg dat ze dachten dat u in die zaken werkte. U nogmaals geconfronteerd met het feit dat de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan reeds lang bepaald was, en gevraagd **waarom de veiligheidsdienst zich, minder dan een maand voorafgaand aan de officiële onafhankelijkheid van Zuid-Soedan, zou bezighouden met het lastigvallen van mensen omdat ze de reeds lang aangekondigde en besliste onafhankelijkheid van Zuid-Soedan ondersteunen,** verklaarde u, weinig geloofwaardig, dat ze hun best deden de onafhankelijkheid te verhinderen. U verklaarde verder dat u na terugkeer in Soedan in oktober 2011, ervan **beschuldigd werd dat u samengewerkt zou hebben met**

buitenlandse organisaties (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd welke organisaties, antwoordde u **'elke buitenlandse organisatie'**, en gaf u aan dat ze u hiervan beschuldigen, louter omdat u naar Europa reisde. **Het dient opgemerkt dat bovenstaande verklaringen, betreffende deze u ten laste gelegde beschuldigingen, uiterst vaag en algemeen zijn, het maar weinig aannemelijk bevonden wordt dat de veiligheidsdiensten u dermate zouden viseren, omdat ze u ervan zouden beschuldigen propagandamateriaal op te nemen ter ondersteuning van de Soedanese onafhankelijkheid (waartoe reeds lang besloten was), op minder dan een maand voorafgaand aan de officiële onafhankelijkheid. Bovenstaande verklaringen weten dan ook niet te overtuigen.** Wat betreft de door u geopperde detentie van 15 december 2012 tot 20 oktober 2013, dient het volgende opgemerkt. U verklaarde beschuldigd te zijn te behoren tot een groep, die moslims poogt te bekeren tot het christendom, nadat koptische priesters beschuldigd werden van de bekering van een moslimmeisje dat studeerde aan de 'Khartoum Health College' (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd waarom u van deze zaken verdacht werd, antwoordde u dat u met de kerk samenwerkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U gesteld dat er toch redelijk wat koptisch-orthodoxen in Khartoum wonen en velen van hen waarschijnlijk ook vrijwilligerswerk doen bij de kerk, en opnieuw gevraagd **waarom net u gevisieerd werd in deze zaak**, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat ze ook (A.M.) oppakten, en beschuldigen in deze zaak – hetgeen echter nog steeds niet verklaart waarom u opgepakt werd. U verklaarde verder dat er naast (A.M.) nog een andere persoon opgepakt werd in deze zaak, maar u kent de naam van deze persoon niet. Gevraagd of deze twee personen op dezelfde dag als u gearresteerd werden, antwoordde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd of de door u genoemde (A.M.) er dan van beschuldigd werd dat hij dat meisje zelf bekeerd zou hebben, dan wel of hij er, zoals bij u het geval was, eerder van werd beschuldigd samen te werken met de Koptische kerk, die mensen zou bekeren, antwoordde u **het niet te weten**. Gevraagd hoe dat meisje heette – dat studeerde aan het 'Khartoum Health College' en zich bekeerde – antwoordde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of u dan niet, na uw vrijlating, las over deze zaak, verklaarde u dat ze naar haar familie en religie terugkeerde. U verklaarde verder dat de koptisch-orthodoxe kerkleiders vergiffenis vroegen voor deze zaak, maar gevraagd of deze dan erkenden dat koptische priesters probeerden een meisje te bekeren, antwoordde u opnieuw **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). **Gevraagd of u een zekere Sarbion Hussein kent, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u een zekere Eman Abdel Shakoor kent, antwoordde u vaagweg dat die naam u niet vreemd is. Gevraagd of u enig idee heeft wie het zou kunnen zijn, antwoordde u dat u het niet weet**, en voegde u er gissend aan toe dat het misschien dat bekeerde meisje is. Gevraagd of u de naam van dat meisje dan niet zou herkennen indien u die zou horen, antwoordde u dat niet zeker te zijn en verklaarde u dat u in zeer stressvolle omstandigheden leefde. Gevraagd of dat meisje poogde – zoals u zelf ook deed in augustus 2014 – Soedan te ontvluchten, antwoordde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Gevraagd naar het lot van de twee andere arrestanten in deze zaak, de door u genoemde priester (M.) en de andere wiens naam u niet kent, antwoordde u **er geen idee van te hebben. Het dient opgemerkt dat Eman Abdel Shakoor – van wie u niet wist wie het was – het door u bedoelde bekeerde moslimmeisje betreft, en dat Sarbion Hussein, wiens naam u niet herkende wanneer deze u werd voorgelezen, een van de twee koptisch-orthodoxe priesters betreft die in het kader van deze zaak beschuldigd werden van bekering (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder blijkt dat Eman Abdel Shakoor wel degelijk Soedan ontvluchtte, naar Ethiopië, dat er in het kader van deze zaak twee koptische priesters, alsook een reisagent, gearresteerd werden, en dat de koptisch-orthodoxe kerk in Soedan de handelingen van de gearresteerde priesters 'individuele zaken' noemde, en zich er voorts voor verontschuldigde. Uw onwetendheid betreffende deze zaak is opmerkelijk, gezien u zelf in het kader van deze zaak beschuldigd zou zijn geworden, en opgesloten van 15 december 2012 tot 10 oktober 2013. Immers, het is geenszins onredelijk te verwachten dat, indien u werkelijk van medeplichtigheid in deze zaak betrokken zou zijn geweest, u toch ietwat meer interesse zou tonen in deze. De dermate desinteresse uwentwege wat dit betreft, alsook wat betreft het lot van de twee anderen die gearresteerd werden, waarover u geen enkel idee heeft, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze door u geopperde vervolgingsfeiten. Dat uw naam daarenboven nergens terug te vinden valt in het kader van deze toch wel gemediatiseerde zaak, bevestigt enkel verder de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u de door u geopperde vervolgingsfeiten in Soedan, niet aannemelijk heeft weten te maken, en er geen geloof gehecht kan worden aan deze. U heeft derhalve niet aannemelijk weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen."

Bijgevolg dient ook voor u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden genomen.

De door u en uw echtgenoot neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de vier neergelegde betalingsbewijzen voor de opnamestudio van uw echtgenoot, uw identiteitskaart, de neergelegde huwelijksakte en geboorteaktes van uw zoon en uw dochter, dient vastgesteld dat deze niet beschouwd kunnen worden als een bewijs voor de door u geopperde vervolgingsfeiten. Wat betreft de documentenschoolrapporten en- rekeningen – met betrekking tot de scholen waar uw kinderen schoolliepen ('Coptic College Khartoum' en 'Coptic College Schools Khartoum') en het door uw echtgenoot neergelegde rijbewijs, dient vastgesteld dat deze evenmin een bewijs vormen voor de door u aangevoerde vervolgingsfeiten. Evenmin kunnen deze worden beschouwd als een bewijs voor uw terugkeer naar Soedan in oktober 2011. Immers, wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan, dient vastgesteld dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Zoals blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van Soedanese documenten na te gaan. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal deze documenten niet als bewijs beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en deze documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zij zich in het kader van onderhavige asielaanvraag volledig baseert op de asielaanvraag van haar echtgenoot en geen eigen problemen aanvoert. Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij zich voor haar asielaanvraag steunt op de verklaringen van haar echtgenoot (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.4). Bovendien beroept zij zich in rechte op dezelfde feiten, middelen, documenten en informatie als deze waarop haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder het nummer RvV 167 779, zich beroept.

2.1.2. Inzake verzoeksters echtgenoot werd bij arrest nr. 148 383 van 23 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting geoordeeld als volgt:

“2.2.5. Waar weliswaar aangenomen kan worden dat verzoeker, gelet op de stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-11) en zoals neergelegd ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stuk 7, bijlagen 12-16), zijn verklaarde terugkeer en deze van zijn gezinsleden naar Soedan aannemelijk maakt, dient te worden opgemerkt dat uit de bewijsstukken die hij op heden bijbrengt blijkt dat zowel verzoeker als diens echtgenote omtrent hun terugkeer naar Soedan leugenachtige verklaringen hebben afgelegd in het kader van hun gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Verzoekers echtgenote verklaarde bij het CGVS dat zij naar Soedan terugkeerden via een transit in Egypte (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.12). Ook verzoeker verklaarde dat zij terugreisden met een tussenstop in Caïro, Egypte. Tevens verklaarde hij dat zij terugreisden met de vliegtuigmaatschappij 'Olympia'. Bovendien beweerde hij dat hij de briefomslag van de Jordaanse luchtvaartmaatschappij die tussen zijn papieren stak zou hebben bekomen van zijn kinderen, die deze op hun beurt van hun grootvader hadden gekregen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.19, 21). Uit de op heden bijgebrachte stukken blijkt echter dat verzoeker en zijn gezin vanuit België via Amman in Jordanië reisden en dat zij daarbij reisden met de vliegtuigmaatschappij 'Royal Jordanian'. Dat verzoeker en zijn echtgenote bij het CGVS leugenachtige verklaringen aflegden over hun terugreis naar Soedan, doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar omtrent zijn voorgehouden illegale uitreis uit Soedan in 2014 gemotiveerd wordt dat hij uiterst vage verklaringen aflegde en een frappante onwetendheid vertoonde. De motivering hieromtrent luidt als volgt:

“U verklaarde dat uw broer (R.) deze reis regelde met smokkelaars, maar u heeft er geen enkel idee van wie dezen zouden zijn, noch hoe uw broer dezen kende, u weet evenmin hoeveel er betaald werd voor de reis van u, uw echtgenote en uw kinderen, noch weet u welke naam het schip droeg waarmee u van

Soedan naar het Suezkanaal reisde, noch weet u of de chauffeur die jullie van Khartoum naar Port Sudan bracht, een smokkelaar was, dan wel enkel een chauffeur, noch weet u wie de mensen waren in het huis te Port Sudan, waar jullie een 2 à 3 uren verbleven, alvorens jullie aan boord gingen van het schip (zie gehoorverslag CGVS, p. 12, 13 en 14). U weet enkel dat jullie, na drie dagen onderweg, van schip moesten wisselen op een plek waar u 'Suezkanaal' hoorde, en dat jullie uiteindelijk te Antwerpen aankwamen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) – toevallig genoeg in het land waar u eerder reeds eens asiel aanvraag. **Bovenstaande verklaringen betreffende het door u geopperde illegale vertrek uit Soedan in augustus 2014, zijn dermate vaag, en de eruit naar voren komende onwetendheid is dermate weinig aannemelijk, dat er geenszins geloof aan gehecht kan worden.**"

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Bijkomend kan in dit kader worden opgemerkt dat ook verzoekers echtgenote kennelijk onwetend bleek en uiterst vage verklaringen aflegde over hun vermeende illegale uitreis uit Soedan in 2014. Ook zij kon niet preciseren waar zij van schip zouden zijn veranderd. Verder wist zij niet hoe verzoekers broer hun reis zou hebben voorbereid. Evenmin wist zij hoeveel zijn broer hiervoor zou hebben betaald. Hoe deze de smokkelaar kende, wist zij ook niet. Verder kon zij geen precisering geven over het schip waarmee zij reisden (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.9-10).

Dat verzoeker en zijn echtgenote hun beweerde illegale reis van Soedan naar België niet aannemelijk maken, vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker verklaart Soedan samen met zijn gezin een eerste maal te hebben verlaten in september 2011, en dit omwille van problemen met de Soedanese veiligheidsdiensten. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat hij geenszins aannemelijk maakt dat hij in 2011 zijn land diende te verlaten omdat hij in de negatieve aandacht stond van of problemen kende met de Soedanese autoriteiten en veiligheidsdiensten. Zo is het geheel niet plausibel dat verzoeker enerzijds in juni 2011 door de veiligheidsdiensten zou zijn gearresteerd, gedurende een week zou zijn opgesloten en gefolterd, zich nadien wekelijks diende aan te bieden, ervan uitging dat hij werd gecontroleerd en niet met rust gelaten zou worden doch dat hij zich anderzijds tot de Soedanese autoriteiten zou wenden om een paspoort te bekomen. Evenmin is het in dit licht plausibel dat hij daarbij probleemloos een internationaal reispaspoort zou hebben bekomen voor zowel zichzelf als zijn echtgenote. Verder is het niet geloofwaardig dat verzoeker vervolgens het risico zou nemen om, onder zijn eigen naam, met gebruik van dit paspoort en op legale wijze zijn land te verlaten via de luchthaven van Khartoem. Nog minder geloofwaardig is het daarbij dat hij niet het minste probleem kende bij de immigratiecontrole in deze luchthaven en dat hij zonder dat hem iets in de weg werd gelegd het land kon verlaten. Gelet op de voormelde verklaringen, is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker zomaar, op legale wijze, Soedan terug kon binnen reizen zonder dat hij werd opgepakt in de luchthaven van Khartoem en zonder dat hij enig probleem kende. Waar verzoeker op heden beweert dat hij niet werd geïnterviewd door de Soedanese autoriteiten doch wel door een soort clandestiene, door deze autoriteiten beschermde veiligheidsdienst, dient te worden opgemerkt dat deze blote post factum bewering geenszins afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen. Verzoeker haalde dit vooreerst nooit eerder aan en gaf steeds eenvoudigweg aan dat hij werd geïnterviewd door de veiligheidsdiensten van zijn land. Hoe dan ook kan niet worden ingezien waarom zelfs clandestien opererende veiligheidsdiensten, mede in acht genomen dat het tot hun kerntaak bestaat om de veiligheid van het land te garanderen en personen te volgen die in hun negatieve aandacht staan, hem niet zouden kunnen laten seinen, te meer gezien hij zelf aangeeft dat deze diensten door de regering worden beschermd. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen duidelijk dat hij ervan uitging dat de veiligheidsdiensten die hem valseerden weldegelijk bij machte waren om hem te laten seinen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.31).

Verzoeker zou in 2011 bovendien zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst omdat zijn vader door zijn problemen met de veiligheidsdiensten zou zijn gearresteerd en omdat zijn vader slechts zou worden vrijgelaten indien hij zichzelf zou aangeven. Hij legde omtrent deze cruciale gebeurtenis, die hem ertoe zou hebben aangezet te verzaken aan zijn eerste asielaanvraag en terug te keren naar zijn land van herkomst, echter vage verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt in dit kader terecht gemotiveerd: **"Gevraagd wanneer uw vader gearresteerd werd, antwoordde u dat dat gebeurde wanneer u hier [te België] was bij uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Opnieuw gevraagd wanneer dat dan was, op welke dag, antwoordde u ontwijkend dat, wanneer u ze [uw familie] telefoneerde in oktober, om te zeggen dat u goed aankwam, u verrast was te horen dat uw vader gearresteerd werd. Gevraagd of u dan niet weet wanneer uw vader gearresteerd werd – hetgeen de reden vormde voor uw terugkeer naar Soedan in oktober 2011 – verklaarde u het niet te weten"**

Verzoeker komt inzake deze vaststellingen niet verder dan een loutere herhaling van enkele van zijn voormelde gezegden, hetgeen geenszins kan volstaan om deze vaststellingen te ontcrachten.

Verzoeker voert bovendien geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar hierin gemotiveerd wordt:

“Gevraagd of, wanneer u in oktober 2011 naar Soedan terugkeerde, **u er niet aan dacht om uw vrouw en kinderen in België te laten**, gezien zij mogelijks ook detentie riskeerden in geval van terugkeer naar Soedan, antwoordde u **dat u toen niet het gevoel had dat het een groot risico zou zijn**, en voegde u er aan toe dat het voor uw kinderen sowieso geen probleem zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U erop gewezen dat de veiligheid van uw vrouw en kinderen toch ook op het spel stond, en gevraagd waarom u uw gezin terug meenam naar Soedan, gezien uw vader reeds werd gearresteerd om u te raken, antwoordde u, weinig verhelderend, dat het uw probleem was en niet dat van uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). **Gevraagd of u dan niet vreesde dat uw vrouw en kinderen mogelijks hetzelfde zouden kunnen overkomen als uw vader**, antwoordde u dat, als ze u willen raken, ze u, en niet uw familie zullen raken. U gewezen op de vaststelling dat **het feit dat ze uw vader arresteerden, toch aantoonde dat ze er niet voor terugdeinzen aan uw familieleden te raken**, en gevraagd of u dan geen schrik had dat uw vrouw en kinderen iets gelijkaardigs konden meemaken na terugkeer, **antwoordde u –de vaststelling waarmee u geconfronteerd werd volledig ontwijkend – dat het probleem bij u was, en niet bij uw familie. Opnieuw dient gewezen op de frappante discrepantie tussen enerzijds de door u geopperde vervolgingsfeiten voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan in september 2011 en de detentie van uw vader, louter en alleen omdat u zichzelf zou komen aangeven, en anderzijds uw verklaringen dat u ‘niet het gevoel had dat het een groot risico zou zijn’, het niet het probleem was van uw vrouw en kinderen, en uw ontwijkende antwoorden wanneer u gevraagd werd waarom u dat meende, gezien ze wel uw vader arresteerden.**”

De loutere bevestiging van de verklaring dat beslist werd dat het gezin samen zou blijven en dat zij samen zouden terugkeren naar Soedan doet immers geheel geen afbreuk aan de vastgestelde discrepantie tussen de aangevoerde ernstige vervolgingsfeiten ten aanzien van verzoeker en de beweerde detentie van zijn vader enerzijds en zijn overtuiging dat de Soedanese autoriteiten niet aan zijn familie zouden raken anderzijds. De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar deze niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij werkelijk zou hebben verzaakt aan zijn eerdere asielaanvraag en terugkeerde naar Soedan omdat zijn vader werd vastgehouden opdat hij zichzelf zou gaan aangeven, zich na zijn terugkeer naar Soedan niet eerder en spontaan ging aangeven bij de veiligheidsdienst om zijn vader vrij te krijgen doch integendeel eerst bij zijn schoonouders zou zijn gaan overnachten om de volgende ochtend gewoon zijn winkel terug te openen en af te wachten tot men hem aldaar zou komen arresteren. Dat de veiligheidsdiensten geen kantoor of zetel hadden waar hij zich kon gaan aanmelden, kan in dit kader bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij zich voordien weldegelijk en wekelijks bij deze veiligheidsdiensten moest en kon aanmelden. Derhalve kan niet worden ingezien waarom hij dit na zijn terugkeer niet kon doen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.27).

Uit de stukken van het dossier blijkt bovendien dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde omtrent het gebeurde nadat de veiligheidsdiensten hem vervolgens zouden zijn komen arresteren. Bij het CGVS verklaarde hij dat de veiligheidsdiensten in het kader van zijn arrestatie en zijn detentie zijn paspoort afnamen (ibid., p.14, 18). Eerder, bij de DVZ, maakte verzoeker echter geen melding van het feit dat zijn paspoort zou zijn afgenomen door de veiligheidsdienst. Integendeel kan uit zijn verklaringen aldaar worden afgeleid dat de veiligheidsdiensten dit niet afnamen waar hij aangaf: “Ik heb een paspoort maar kon het niet meenemen (...) Ik probeer mijn paspoort te verkrijgen maar de kans is klein dat het gevonden wordt” (administratief dossier, stuk 21, verklaring dvz verzoeker, nr.26A).

In de bestreden beslissing wordt inzake de beschuldigingen die jegens verzoeker zouden zijn geuit in juni en oktober 2011 bovendien met recht gemotiveerd:

“Wat betreft de door u geopperde valse beschuldigingen die u ten laste zouden zijn gelegd – bij uw arrestatie en detentie in juni 2011, alsook bij de detentie na de door u geopperde terugkeer naar Soedan, in oktober 2011 – namelijk dat u de afscheiding van Zuid-Soedan ondersteunde en bepleitte, u uw opnamestudio gebruikte als geheime bijeenkomstplaats voor zuiderlingen, en u tijdens uw verblijf in Europa samengewerkt zou hebben met buitenlandse organisaties (zie gehoorverslag CGVS, p. 23 en 30), dient het volgende opgemerkt. Gevraagd welke ‘zuiderlingen’ dan heimelijk in uw studio zouden samenkomen, en of dit dan een bepaalde beweging was, verklaarde u dat ze doelden op zuiderlingen

die behoren tot de evangelische kerk [wiens liedjes u opnam in uw studio], en die de afscheiding van het zuiden [van Soedan] bepleitten (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 30). **Gevraagd welk soort bijeenkomsten u dan zogenaamd zou hebben georganiseerd, antwoordde u dat u ook niet weet wat ze bedoelden.** Gevraagd of u wat meer uitleg kunt geven betreffende de beschuldiging dat u de separatisten uit het zuiden zou ondersteunen, antwoordde u dat ze u ervan beschuldigden dat u propaganda opnam, ter ondersteuning van de afscheiding van het zuiden (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). U verklaarde voorts dat deze beschuldigingen onjuist waren. **Gevraagd waarom het überhaupt een probleem zou zijn geweest, indien u wel uw steun had uitgedrukt voor de onafhankelijkheid van het zuiden, gezien het toch al lang beslist was dat Zuid-Soedan onafhankelijk zou worden,** antwoordde u weinig verhelderend dat er een referendum was. U uitgelegd dat er in het algemeen vredesakkoord van 2005 reeds besloten werd tot het houden van een referendum betreffende de vraag of Zuid-Soedan onafhankelijk dient te zijn, dit referendum ook gehouden werd in januari 2011, en er beslist werd tot de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan – dat zijn onafhankelijkheid officieel verwierf op 9 juli 2011 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – en u gevraagd waarom de veiligheidsagenten u daar dan van zouden beschuldigen en zich daarmee bezighouden, antwoordde u ontwijkend en vaagweg dat ze dachten dat u in die zaken werkte. U nogmaals geconfronteerd met het feit dat de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan reeds lang bepaald was, en gevraagd **waarom de veiligheidsdienst zich, minder dan een maand voorafgaand aan de officiële onafhankelijkheid van Zuid-Soedan, zou bezighouden met het lastigvallen van mensen omdat ze de reeds lang aangekondigde en besliste onafhankelijkheid van Zuid-Soedan ondersteunen,** verklaarde u, weinig geloofwaardig, dat ze hun best deden de onafhankelijkheid te verhinderen. U verklaarde verder dat u na terugkeer in Soedan in oktober 2011, ervan **beschuldigd werd dat u samengewerkt zou hebben met buitenlandse organisaties** (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd welke organisaties, antwoordde u **“elke buitenlandse organisatie”**; en gaf u aan dat ze u hiervan beschuldigden, louter omdat u naar Europa reisde. **Het dient opgemerkt dat bovenstaande verklaringen, betreffende deze u ten laste gelegde beschuldigingen, uiterst vaag en algemeen zijn, het maar weinig aannemelijk bevonden wordt dat de veiligheidsdiensten u dermate zouden viseren, omdat ze u ervan zouden beschuldigen propagandamateriaal op te nemen ter ondersteuning van de Soedanese onafhankelijkheid (waartoe reeds lang besloten was), op minder dan een maand voorafgaand aan de officiële onafhankelijkheid. Bovenstaande verklaringen weten dan ook niet te overtuigen.”**

Verzoeker laat de gedane vaststellingen inzake zijn uiterst vage en algemene verklaringen omtrent de beweerdde beschuldigingen aan zijn adres volledig ongemoeid. Waar hij verwijst naar informatie over de penibele mensenrechtensituatie in Soedan en over de misbruiken die de autoriteiten en veiligheidsdiensten plegen, kan voorts niet worden ingezien hoe deze informatie afbreuk zou kunnen doen aan de terechte vaststelling dat het geenszins aannemelijk is dat de veiligheidsdiensten verzoeker, hoewel de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan reeds lange tijd werd aangekondigd en was beslist, minder dan een maand voorafgaand aan de officiële onafhankelijkheid van Zuid-Soedan plots dermate zouden viseren omdat zij hem beschuldigden van steun aan de Zuid-Soedanese onafhankelijkheid.

Uit de verklaringen en de informatie die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoeker niet kon aangeven waarom net hij werd gevisieerd in het kader van zijn beweerdde detentie van december 2012 tot oktober 2013 en dat hij kennelijk onwetend bleek over het incident waarvan hij bij deze detentie zou zijn beschuldigd. Meer bepaald bleek hij een apert gebrek aan kennis te vertonen over (i) de andere gearresteerden in deze zaak; (ii) het ogenblik waarop zij werden gearresteerd; (iii) de naam van de centrale persoon in dit incident, het bekeerde meisje; (iv) de poging van dit meisje om Soedan te ontvluchten; (v) het lot van de andere gearresteerden. Verzoeker erkent zijn onwetendheid omtrent het voormelde incident doch tracht deze te vergoelijken doordat hierover veel geheim werd gehouden. Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 19) blijkt immers dat de zaak in het kader waarvan hij beweerdde te zijn beschuldigd weldegelijk werd gemediatiseerd en dat de nodige informatie hieromtrent via een eenvoudige zoektocht op het internet kon worden gevonden. Dat verzoeker dermate onwetend bleek en bijgevolg kennelijk heeft nagelaten zich te informeren over de zaak waarin hij beweerdde te zijn beschuldigd van medeplichtigheid en naar aanleiding waarvan hij zou zijn gearresteerd en gedetineerd, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn asielrelaas en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerdde problemen en vrees voor vervolging. Verzoeker laat bovendien de terechte vaststelling onverlet dat zijn naam niet kon worden teruggevonden in het kader van deze nochtans gemediatiseerde zaak.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerdde asielrelaas.

De neergelegde documenten hebben betrekking op verzoekers verklaarde terugreis en deze van zijn gezinsleden naar Soedan in oktober 2011 (rechtspiegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-11; rechtspiegingsdossier, stuk 7, bijlagen 12-16), alsmede op de identiteit van verzoeker en zijn gezinsleden, op verzoekers professionele activiteiten, op de scholing van verzoekers kinderen en op de door verzoeker en zijn echtgenote gevolgde opleidingen in België (administratief dossier, stuk 18: documenten; rechtspiegingsdossier, stuk 7, bijlagen 17-18). Zij bevatten bijgevolg geen elementen die aan de voormelde vaststellingen afbreuk zouden kunnen doen.

De informatie die verzoeker citeert in het verzoekschrift is in casu niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Gezien verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt dat hij in de negatieve belangstelling staat van de Soedanese autoriteiten en dat hij behoort tot één van de in de door hem geciteerde informatie genoemde categorieën van personen, kan deze informatie geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.”

2.1.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus werd omtrent de echtgenoot van verzoekster geoordeeld in arrest nr. 148 383 van 23 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting als volgt:

“2.2.6. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont voorts niet aan dat de situatie in zijn regio van herkomst in Soedan van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het loutere feit dat de Soedanese autoriteiten zich ten aanzien van bepaalde categorieën van personen schuldig maken aan mensenrechtenschendingen, kan dit namelijk geheel niet worden afgeleid. Waar in de door hem geciteerde informatie wordt verwezen naar het conflict in bepaalde staten in Darfur en de grensstreek met Zuid-Soedan, dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker niet van deze regio's afkomstig is doch wel van Khartoem. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zich aldaar een situatie zou voordoen zoals omschreven in voormeld wetsartikel.”

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS